

Kísérleteikkel azt mutatták meg, hogy bonyolultabb kérdések után, amikor a vizsgálatba bevont emberek tudták, hogy a tények megtalálhatók számítógépen, kisebb erőfeszítést tettek az adatok felidézésére, jobban koncentráltak viszont annak felidézésére, hogy hol találják meg. A kutatók szerint az internet valamiféle "ügyintéző" (tranzaktív) memóriaként működik, amely "helyettünk és számunkra emlékezik".

Betsy Sparrow kutatásvezető, a *Columbia Egyetem* munkatársa elmondta, hogy a tranzaktív memória külső memóriaforrások létét tételezi fel, más emberekben "tárolódik" a tudás egy része. "Vannak emberek, akik bizonyos dolgok szakértői, mi pedig lehetővé tesszük számukra, hogy azok legyenek azáltal, hogy felelőssé tesszük őket bizonyos típusú információkért" - magyarázta Sparrow.

Daniel Wegner, a *Science* tudományos magazinban közzétett mostani tanulmány társszerzője, a *Harvard Egyetem* munkatársa javasolta elsőként a tranzaktív memória fogalmát a hosszú ideje együtt élő párok kapcsolatának vizsgálata alapján. Akkori tanulmányában megállapította, hogy az ilyen párok tagjai afféle "memóriabankként" támaszkodnak egymásra.

"Valóban úgy vélem, hogy az internet a tranzaktív memória egyik formájává vált, és ezt kívántam tesztelni" - idézte fel Sparrow.

A teszt sorozat bevezető lépésében arra voltak kíváncsiak, hogy miként gondolnak a résztvevők a számítógépre és az internetre, amikor bonyolult kérdést kapnak. Ehhez a módosított *Stroop-tesztet*

használták. Az eredeti tesztben különböző, eltérő színekkel írt színneveket kell felolvasniuk az alanyoknak - a zöld szót például késsel, pirossal vagy sárgával írva, de semmiképpen nem zölddel. A reakcióidő növekszik, ha nem színekhez, hanem olyan témákhoz kapcsolódó szavakat kell felolvasniuk a résztvevőknek, amelyek már megfordulhattak a fejükben.

Ezzel a vizsgálattal a kutatók azt mutatták meg, hogy miután nehéz kérdéseket kaptak az alanyok, az internettel kapcsolatos fogalmakhoz tartozó reakcióidő jellemzően hosszabb lett. Ez arra utalt, hogy amikor nem tudták a választ, akkor a számítógép használatát kezdték fontolgatni.

A vizsgálat következő lépésében egy sor tényt közöltek a résztvevőkkel, akik egyik fele úgy tudta, hogy hosszú ideig eltárolják az információkat a számítógépen abban a mappában, ahová ők berakták, míg a csapat másik fele abban a hitben volt, hogy törlik azokat. Amikor a későbbiekben a kutatók rákérdeztek az információkra, azok, akik úgy tudták, hogy nem lesznek majd elérhetőek az adatok, sokkal jobban teljesítettek az emlékezésben, mint azok, akik úgy tudták, hogy tárolják a szükséges információkat. Utóbbiak ugyanakkor figyelemre méltóan jól emlékeztek arra, hogy melyik mappába rakták bele az adatokat.

A kutatók szerint az, hogy igen nagy arányban azt jegyezték meg a résztvevők, hol keressék az információt, nem pedig magát az információt, arra utal, hogy amit online el lehet érni, azt immár külső memóriaként kezelik az emberek. Nem az emlékezetük romlik tehát, csupán a rendelkezésre álló hatalmas mennyiségű információt másként, hozzáférhetőbb módon rendszerezik.

Forrás: MTI